

ANGELA CAPOBIANCHI

De uitvoering

A.W. Bruna Fictie

1

Het was elf uur op een avond in maart toen Elide Manin – lerares Italiaans aan het atheneum – de voordeur van haar huis achter zich dichttrok en met snelle passen naar de houten omheining van het gemeentelijke naaldbos liep. Haar hond, een beagle met bruine vlekken op zijn lichte vacht, draafde naast haar. Voorbij de bomen, een paar honderd meter verderop, lag de spiegelgladde zee. De vrouw bleef vlak bij de afstrating staan en keek langdurig om zich heen. Het gemeenschappelijke parkeerterrein van het huizencomplex was verlaten en op het pad dat door de dichte begroeiing liep was niemand te zien. De hond trok aan zijn riem, popelend om aan zijn gebruikelijke nachtwandeling te beginnen.

‘Koest, Bernie,’ zei ze, terwijl ze haar blik van het raam van de woonkamer van dokter Righi, de tandarts, afwendde. De luiken stonden nog open en door het glas heen was het flakkerende schijnsel van de televisie te zien; er was misschien nog hoop dat ze die avond zou ontkomen aan een vervelende aanvaring met hem of zijn al even fijne metgezel, een psychopathische pitbull die er vroeg of laat – dat voelde ze – in zou slagen haar hond te vermoorden.

Sinds dat monster hier rondliep – of, om precies te zijn, sinds de laatste keer dat hij die arme Bernie had aangevallen – groette Elide Manin haar buurman niet meer. De tandarts had daarop steeds vijandiger gereageerd, wat geleid had tot een heuse oorlog, die momenteel op meerdere fronten werd uitgevochten: het ging om parkeerplaatsen, nachtelijke geluidsoverlast, wasgoed dat druipend aan het balkon hing. En natuurlijk om Jack, de pitbull. Die was de reden dat de lerares nu gedwongen was op dit uur van de avond naar buiten te gaan, wat haar helemaal niet lekker zat: de tandarts had zich namelijk het tijdstip rond tien uur toegeëigend en liet zijn vierpotige killer dan vrij rondlopen, zodat die iedereen op elke denkbare plek kon belagen.

Maar Righi ging niet bepaald methodisch te werk, dus je wist het maar nooit met hem. Een paar avonden eerder had hij zijn avondwandeling bijvoorbeeld onverwachts naar een later tijdstip verschoven, zodat hij ineens voor haar neus stond toen ze om de hoek van het gebouw kwam.

Gelukkig was Jack – heette de Ripper niet ook zo? – die keer nog aangelijnd.

De lerares ging het hek door en maakte de hond los, die met supersonische snelheid tussen de naaldbomen door spurttte. Die uitzinnige renpartij zou nog wel even voortduren, dus wandelde ze zonder zich te haasten over het pad dat tussen de bomen door naar de kust liep. Af en toe kwam de beagle achter een struik tevoorschijn en liep naar haar toe, waarna hij er weer als een speer vandoor ging en in het donker verdween.

Elide Manin, die zevenenvijftig was en geen man en kinderen had, hield van haar hond alsof het haar kind was. Ze had een soort wiegje voor hem gemaakt, bekleed met een stofje met een kinderlijk dessin, ze had allerlei speeltjes voor hem gekocht – balletjes, belletjes, plastic muizen, rubberbotten – en ze gaf hem dieetvoer, liet hem regelmatig nakijken door de dierenarts en hield de kleinste stemmingswisselingen in de gaten. Ze volgde nauwgezet de adviezen op van de ‘hondenpsycholoog’, zoals ze de behavioristische dierenarts noemde tot wie ze zich had gewend in een periode waarin ze het gevoel had dat Bernie minder energiek en ontvankelijk was dan anders. Als ze ’s ochtends naar school ging, sprak ze hem vermanend toe en ’s avonds, voor de televisie, bracht ze hem gedetailleerd verslag uit van haar dag.

Dat dit alles misschien nogal pathetisch en soms zelfs onrustbarend was, kwam slechts heel af en toe bij haar op, maar alleen als ze heel moe en terneergeslagen was; voor de rest vond ze dit surrogaat voor een moederinstinct een prima troostmiddel om haar eenzaamheid te verdrijven, en bovendien berokkende ze er niemand kwaad mee.

Ze was nu twintig minuten aan het wandelen en begon het koud te krijgen. Het was niet bepaald een milde maand maart en ’s avonds was de vochtigheidsgraad zo hoog dat haar arme botten, vooral in haar nek en knieën, klakten als castagnetten. Ze was aan de oostkant van het naaldbos aanbeland; het deel dat het dichtst bij de kustweg lag, maar ook het slechtst verlicht was. Er was geen straatlantaarn te bekennen, alleen de koplampen van de auto’s op de kustweg lieten hun licht op de stammen van de naaldbomen schijnen. Het werd tijd om terug te gaan.

Elide Manin draaide zich om en floot zachtjes naar haar hond; Bernie was op een open plek vlakbij onbekommerd overmoedig zijn territorium aan het afbakenen en luisterde niet naar haar. Toen ze naar hem toe ging, kwispelde de hond vrolijk ter begroeting en rende in noordelijke richting.

‘Toe, Bernie, het is tijd. Morgen moet ik vroeg op...’

Als enige antwoord stak Bernie zijn kop om de hoek van een haag en liep nog verder bij haar vandaan.

Ze volgde hem over het enigszins omlaaglopende pad in de richting van het midden van het naaldbos. Nu was de hond helemaal uit het zicht verdwenen, evenals de weg achter haar. Ze floot nogmaals, herhaaldelijk, en tuurde in de duisternis. Bernie liet zich niet zien. Ongerust versnelde ze haar pas. Aan de linkerkant, een paar honderd meter verderop, zag ze de muur rondom de villa van de dames Baratti. Wat krijgen we nou! dacht ze verbouwereerd, want ze had helemaal niet gemerkt dat ze al zo ver was. Nu was het nog bijna een kilometer lopen naar huis...

Op dat ogenblik hoorde ze de muziek. Die klonk uit een raam op de eerste verdieping dat, zo zag ze nu pas, verlicht was en openstond. Het was altijd al een zonderling geweest, die Luisa Baratti. Muziek maken op dat uur van de avond, met het raam open! En dat op haar leeftijd. Als zij het in haar hoofd zou halen dat in haar huizencomplex te doen, zou Righi de politie, de carabinieri, de verkeersagenten en de burgerbescherming bellen, al was het alleen maar om niemand te passeren. Maar hier, in dit stille bos, was het een heel ander verhaal.

Elide liep naar de muur toe en spitste haar oren. Een waterval van krachtige noten klaterde plotseling van bovenaf neer: Chopin had haar altijd kippenvol bezorgd en ook ditmaal ging er een siddering door haar heen. Ze had er pas nog een uitvoering van gehoord, wat een toeval. Een leerling uit de vierde, Cecilia Rossi, had een nocturne gespeeld tijdens het kerstconcert voor de ouders. Dat meisje was niet bepaald een uitbinker in Italiaans en blijkbaar ook niet in de andere vakken, maar nadat Elide haar piano had horen spelen, had ze besloten dat ze er alles aan zou doen om haar over te laten gaan. Toen ze haar na afloop had gevraagd waar ze zo had leren spelen, had het meisje eenvoudigweg geantwoord: 'Bij mevrouw Baratti.'

Nou, toen was het wel duidelijk. Dat verklaarde alles. Dat een zo onbeduidend persoontje zoiets wonderbaarlijks voor elkaar kreeg, was te danken aan mevrouw Baratti. De mythische muzikjuf Baratti. Die ervoor zorgde dat Elide precies op dit moment als betoverd op het tapijt van dennennaalden stond, als aan de grond genageld door de muziek.

In vervoering geraakt, merkte Elide niet dat de hond terug was en koortsachtig om haar heen liep te blaffen, zijn neus tegen haar schoenen wrijvend.

De muziek hield plotsklaps op, het raam sloeg met een klap dicht en ze kwam weer bij haar positieven.

‘Stil, Bernie,’ beval ze zachtjes, en ze wierp een bange blik op het raam, waarachter het nu donker was.

De beagle was heel opgewonden en bleef maar rondjes lopen en keffen. ‘Schaam je! ’s Avonds zo blaffen. Kom, we gaan hier weg.’

Maar de hond ging er weer vandoor, omlaag, en bleef bij een struik onder een boom staan. Vanaf daar blafte hij haar aanhoudend hysterisch toe.

‘Stil!’ smeekte Elide boos. ‘Wat héb je toch? Wil je de hele buurt soms wakker maken? Kom onmiddellijk hier!’

De hond gehoorzaamde, maar alleen om haar van iets dichterbij toe te blaffen. Ze hield dreigend zijn riem omhoog; ze had hem nog nooit geslagen, maar deze keer...

Pas toen ze hem naar de struik terug zag lopen, begon het haar te dagen. ‘Wat is daar, als ik vragen mag? Een dode muis? Goed, ik kom al, maar hou op met dat geblaf. Stil, hoor je me?’

Toen ze naar hem toe liep, werd de hond rustiger en kwam haar tegemoet. Daarna begeleidde hij haar ridderlijk naar de struik.

De lerares bleef voorzichtig op enkele meters afstand staan, strekte haar nek en bleef perplex staan. Vanaf de plek waar ze stond, leek het een berg lompen. Er lagen ook stukjes papier, die her en der verspreid waren. Misschien karton. Misschien de slaapplaats van een zwerver. Ze liep voorzichtig iets dichterbij en haalde haar zaklamp uit haar jaszak.

De lichtbundel scheen eerst op de gespreide benen en de voeten die in tegengestelde richting lagen, als die van een marionet; daarna, met een trillende beweging naar boven, op het gezicht; toen op het bloed dat overal lag, op de bladeren, op de dennenappels, op het mos aan de onderkant van de stam; en ten slotte bleef hij op de grond gericht, precies op de plek waar Elide Manin haar zaklamp had laten vallen.

Zijzelf viel flauw en bleef in het donker liggen.

Bernie snuffelde aan haar hals en likte haar hand. Toen begon hij hard te janken; een jammerklacht die door merg en been ging.

In het holst van de nacht was commissaris Riccardo Conti bezig zijn vrouw in elkaar te slaan. Of eigenlijk zijn ex-vrouw, al waren ze tot het moment waarop de rechter hun echtscheiding zou uitspreken nog altijd getrouwd, op papier althans.

Hij had al heel lang geen gelegenheid meer gehad om ruzie met haar te maken; minstens drie maanden, sinds de dag dat ze officieel van tafel en bed waren gescheiden. Het was een venijnige ochtend geweest vol stiltes, beschuldigingen en verwijten. De advocaten hadden er nog een schepje bovenop gedaan door als vechthonden tegen elkaar te staan blaffen. De rechter had opdracht gegeven het op papier te zetten. Daarna waren ze ieder hun eigen weg gegaan.

Sindsdien was de communicatie stilgelegd, of liever gezegd: tot het hoogstnoodzakelijke beperkt. Als hun kind er niet was geweest, als hun zoon nooit op de wereld was gezet, was zelfs dat niet nodig geweest.

Maar nu was hij haar hardhandig aan het meppen. Ze ging met een van woede vertrokken mond tegen hem tekeer en het leek wel of ze met elke klap die ze kreeg – op haar gezicht, haar hoofd, haar borst, haar benen – krachtiger werd, zoals in een videogame waar omgekeerde regels golden. Ze viel en kwam bliksemsnel overeind, furieuzer dan eerst, terwijl hij woest met zijn armen zwaaide in de onthutsende wetenschap dat hij haar nooit klein zou krijgen.

Het kind zat, bleek en mager als altijd, aan de rand van de ring met een notitieboekje in de ene en een pen in de andere hand.

‘Wat doe je nou?’ vroeg Conti. ‘Je hoort op school te zitten.’

‘Ik maak aantekeningen,’ antwoordde hij kauwgom kauwend, zonder een spier te vertrekken. ‘Ik schrijf alles op, zodat ik het niet vergeet.’

En hij schreef inderdaad onmiddellijk iets op, waarna hij met de concentratie van een scheidsrechter de wedstrijd opnieuw volgde.

Ergens heel dichtbij rinkelde een bel ten teken dat de eerste ronde voorbij was.

Door die bel werd de commissaris wakker. Met de raadselachtige gezichtsuitdrukking van zijn zoon nog vers in zijn geheugen stak hij zijn hand uit en zocht op de tast naar de telefoon op zijn nachtkastje.

‘Commissaris? Met Rocci?’

In het donker gaf de verlichte display van zijn wekker aan dat het 02:03

uur was. Conti plantte zijn elleboog in zijn kussen en richtte zich half op. Zijn buikspieren waren nog aangespannen, alsof hij zich voorbereidde op een stomp in zijn maag.

‘Wat is er?’

‘Een lijk aan de noordkant van het naaldbos. Ze hebben een halfuur geleden gebeld. We zijn nu ter plaatse.’

‘Wie is het?’

‘Een puber. Een meisje.’

‘Hoer?’

‘Atheneumleerling. Al geïdentificeerd. Haar lerares Italiaans heeft haar gevonden.’

Conti trok het laken van zich af en ging op de rand van het bed zitten. ‘Hoe is ze overleden?’

‘Vermoord.’ De inspecteur aarzelde, alsof hij naar woorden zocht om de gruwelen een paar meter achter hem te beschrijven. ‘Doodgestoken. Het is hier een en al bloed. Een slachtpartij.’

Met de telefoon tussen zijn oor en zijn schouder geklemd trok de commissaris zijn broek aan.

‘Waar zijn jullie?’

Op blote voeten liep hij vloekend door de gang. Een vermoorde leerling. Daar zat hij niet op te wachten. In de keuken zette hij water op voor de koffie. Op de kalender aan de muur stond er bij die dag een groot rood kruis met vijf uitroeptekens erachter. Vijf onuitgesproken vermaningen, de ene nog belangrijker dan de andere. *Pas op, gevaar, hinderlaag! Waag het niet de verjaardag van je zoon te vergeten! Vandaag moet je hem uit school halen! Eerst moet je een cadeau voor hem kopen en dan moet je hem tussen de middag ophalen voor de lunch! Als je het vergeet, ben je er geweest!*

Nee, hij zou het niet vergeten. Wat hem die nacht ook te wachten stond, de volgende ochtend zou hij als een Zwitserse gardist kaarsrecht voor de school van zijn zoon staan te wachten tot de bel ging.

Toen hij in de badkamer kwam, constateerde hij moedeloos dat zijn gezicht er afgetoofd en grauw uitzag, alsof hij aan een ernstige ziekte leed. Hij wilde zich al automatisch gaan scheren, maar zag ervan af; hij had er geen tijd voor en bovendien was zijn uiterlijk nu wel het laatste waar hij zich druk om maakte. Misschien zou hij later nog wel tijd hebben om zich te scheren, op het bureau of in de toiletten van de bar tegenover de school, zodat zijn zoon hem in een minder deplorabele toestand zou zien, die beter bij de gelegenheid paste. Zijn tiende verjaardag.

Conti zuchtte. Er waren tien jaar verstreken sinds de dag dat hij hem voor de eerste keer zag en ze hem, in een blauw dekentje gewikkeld, in zijn armen hadden gelegd. Tien jaar sinds de kus die hij Clara had gegeven toen ze uitgeput in haar ziekenhuisbed lag, een kus die zo innig en intens was dat ze daarna diep had moeten zuchten, alsof ze even geen lucht had gekregen, waarna ze hem op een bepaalde manier had aangekeken. Hij voelde die blik nog steeds op zich rusten, als een laag opgedroogde modder. Hij had er meteen een ongemakkelijk gevoel bij gekregen, dat wel, maar op dat moment was de achterliggende betekenis ervan hem ontgaan.

De commissaris grabbelde in zijn jaszak naar zijn autosleutels, maar tevergeefs. Hij liep weer door de gang, keek even in de badkamer en ging ten slotte de slaapkamer weer binnen. Ongeduldig trok hij de dekens van het bed. Hoe was het toch mogelijk dat hij altijd zoveel tijd kwijt was aan het zoeken naar zijn spullen? Waarom kon hij toch nooit zijn aandacht bij de kleine dingen houden en eens en voor altijd afrekenen met die chaos?

Zijn sleutels lagen onder een stapeltje ongeopende post op het tafeltje bij de voordeur; dat had hij min of meer kunnen weten. Weer tien minuten in rook opgegaan dankzij zijn verstrooidheid.

Toen hij in het trappenhuis stond, keek hij zoals altijd argwanend om zich heen en inspecteerde de rij identieke deuren. Hij vroeg zich weleens af of hij dit beroep had gekozen om zijn neiging tot paranoia te versterken, of dat die gewoon het gevolg was van het feit dat hij jarenlang over zijn schouder had moeten kijken. Als hij tijd had gehad, was het interessant geweest daar verder over na te denken, evenals over de oorzaak van zijn ziekelijke onvermogen om bepaalde dingen te doen: planten verzorgen, spaghetti koken, een knoop aan zijn overhemd zetten of de kraan repareren. Met zijn zoon spelen. Een vrouw en een gezin onderhouden.

Hij zou er wel nooit achter komen hoe dat toch kwam, dacht Conti terwijl hij het gebouw uit liep en naar zijn auto ging, die ertegenover geparkeerd stond. Nou ja. Hij kon alleen maar bij de politie werken, en dat was vanuit zijn optiek meer dan voldoende.

Het was koud in de auto, en er hing een weerzinwekkende rooklucht. Om die te verdrijven, stak hij meteen een sigaret op en reed weg in noordelijke richting.

Op dat tijdstip was de stad vrijwel verlaten. Er was niemand op straat, afgezien van twee naast elkaar rennende honden; uit de kluiten gewassen

zwerfhonden op jacht naar eten. Op de kustweg was er bijna geen verkeer en Conti reed geconcentreerd maar plankgas. Ze hadden al bijna zes maanden geen moord meer gehad. De laatste was die op een veroordeelde crimineel geweest, die tijdens een opstootje buiten een bar was gedood. Hij was pas zevenentwintig en had acht jaar van zijn leven achter de tralies doorgebracht. De dader was een jongen van negentien die al eens eerder in de problemen was gekomen wegens belediging van een ambtenaar in functie. Op het moment van de arrestatie had hij echter geen praatjes meer; hij leek zich erbij neer te leggen dat hij het zwaar verbruid had.

Maar verder, afgezien van de gebruikelijke steekpartijtjes tussen dronkenlappen op zaterdagavond, helemaal niks. Zes lange maanden lang niet. Een record, dacht de commissaris, zelfs voor zo'n klein provincie-stadje als dit.

Aan de linkerkant doemden in de verte de donkere omtrekken van het naaldbos op, en even later ook de witte buitenkant van Hotel Poseidon, zeven verdiepingen vol kamers voor toeristen en vertegenwoordigers, met uitzicht op zee en redelijke prijzen. Daar was het.

Tussen de dennenbomen door meende hij zwakke lichtflitsen te zien. Er trok een rilling van onbehagen over Conti's rug. Een symptoom dat hij maar al te goed kende.

Hij sloeg links af en reed tussen de bomen door.

3

Conti sloeg nogmaals links af en reed een secundair weggetje op dat parallel langs de kustweg liep. Rechts stond een hele rij appartementencomplexen met grote balkons, beschermd door hekken die de bijbehorende binnenplaatsen afsloten; aan de overkant werd het gemeentelijke naaldbos omheind door een houten afrastering. Iets verderop zag hij tussen de bomen door een speelhuisje, een schommel en een metalen glijbaan: een kleine speeltuin voor de kinderen van de bewoners, met bankjes voor de moeders, grootouders en mensen die af en toe langskwamen. Overdag, dacht Conti, was het vast prettig en zelfs jaloersmakend om hier te wonen; maar nu, 's nachts, maakten de naaldbomen lange schaduwen die de duisternis versterkten door die te bestrijken met dreigende zwarttinten.

Op een gegeven moment boog de weg opeens af in de richting van de bomen en maakte het asfalt plaats voor een onregelmatige, hobbelige grindlaag. Aan de rechterkant was geen huis meer te bekennen; alleen nog heesters, woeste struiken en een oud, ongebruikt treinspoor waarvan de rails gedeeltelijk waren overwoekerd door onkruid, dat welig tierde na jarenlange verwaarlozing.

Na die scherpe bocht werd het weggetje veel smaller. De commissaris minderde vaart. Enkele honderden meters verderop verscheen een bouwterrein dat zo te zien al enige tijd verlaten was: het betonnen geraamte van een gebouw werd aan de onderkant bedekt met hoog onkruid, de graffiti was verkleurd door de regen en de houten palen van de aan elkaar gespijkerde omheining waren her en der als rotte tanden afgebroken. Aan de andere kant van wat er nog van de omheining overeind stond, was een kleine open plek, die waarschijnlijk was bedoeld als parkeerplaats voor de auto's van de bouwvakkers. Nu stonden er politiewagens en andere auto's, die Conti op dit moment niet herkende. Iets verderop werd de weg weer breder en daar stond een keurige witte muur. Achter de muur zag hij de toppen van hoge bomen – zeedennen, magnolia's en oleanders – die bijna de gevel van een groot huis met groene luiken aan het oog onttrokken.

De commissaris parkeerde de auto en stapte uit. Rocci kwam het bos uit lopen met de moeizame gang van iemand met minstens twintig kilo overgewicht. En met een cholesterolniveau dat ver boven de veilige marge lag, dacht Conti bij zichzelf.

'Daar is het...' zei de inspecteur zodra hij weer een woord kon uitbrengen, en hij gebaarde naar een ondefinieerbaar punt achter zich. Door zijn luide gehijg en het zweet op zijn voorhoofd zou je denken dat hij zojuist de K2 had beklommen, in plaats van een hellinkje van hooguit tien procent. 'Daar is ook de technische recherche...'

Conti speurde met onderzoekende blik de omheining af. Er waren geen openingen in dat gedeelte, dus klom hij eroverheen en voegde zich bij zijn collega, die was blijven staan om op adem te komen. Vlakbij, tussen de bomen, schoten de lichtbundels van de zaklantaarns als dwaallichten heen en weer. 'En Manzi?'

Ettore Manzi was die nacht de dienstdoende forensisch arts, en dat wist Conti: hun pokeravondje, dat al sinds een jaar of tien vaste prik was op de dinsdagavond, was net een paar uur achter de rug. Zoals gewoonlijk had Manzi hen allemaal ingemaakt, al was de overwinning minder schandelijk dan de vorige keer.

‘Die is daar druk in de weer. Hij zegt dat ze pas korte tijd dood is.’

‘Hoe kort?’

De inspecteur haalde zijn schouders op. ‘Dat weet ik niet. Ik ben daar weggegaan om u tegemoet te lopen.’

De twee mannen liepen naast elkaar tussen de dennenbomen door.

‘Wie is het meisje?’

‘Ene Cecilia Rossi. Ze zat op het Galilei-lyceum in de Via Catullo. Zeventien jaar. Ze is gevonden door haar lerares Italiaans, Elide Manin.’

Conti fronste zijn voorhoofd. ‘En wat moet een lerares ’s avonds laat in een bos?’

‘Ze maakte een ommetje om de hond uit te laten. Ze heeft haar vlak voor middernacht gevonden.’

De commissaris stond meteen stil en keek hem vragend aan.

‘Ze heeft ons niet meteen ingeseind,’ zei Rocci, die z’n vraag voor was. ‘Ze is flauwgevallen en heeft haar hoofd gestoten. Toen ze weer bijkwam, heeft ze ons met haar mobiel gebeld. We troffen haar volledig in paniek aan, met een flinke bult in haar nek. Ze ligt nu in het ziekenhuis.’

‘En de hond?’

‘Als het aan mij lag, had ik hem eigenhandig om zeep gebracht. Toen hij zag dat zijn bazin de ambulance in werd gedragen, werd hij ineens een duiveltje op vier poten. Hij heeft die arme Lunigiani ook nog gebeten.’

‘Waar is hij nu?’

‘Wie? De hond? Die hebben we bij een buurvrouw ondergebracht. Die lerares woont alleen, er was verder niemand beschikbaar. Maar Lunigiani zit op de Eerste Hulp om zijn hand te laten verzorgen.’

Ze waren nu bijna bij het politielint dat tussen de bomen was gespannen om het gebied af te zetten. Binnen dat vrijwel vierkante vlak was de technische recherche druk bezig, terwijl de anderen langs de randen bleven staan en hen met hun zaklantaarns bijschenen.

Rocci, die na de afdaling weer was bijgetrokken, stond even stil om een sigaret uit een pakje te halen. Hij keek de commissaris door het vlammetje van de aansteker indringend aan. ‘Het is geen fraai schouwspel, commissaris, dat kan ik u verzekeren.’

Inderdaad niet, beaamde Conti toen hij bij de boom was aanbeland. Het meisje zag er jonger uit dan ze was: paardenstaart, wijde broek met lage taille, schoentjes met rubberzolen. Onder haar halfgeopende jack van een onbestemde kleur tussen oker- en mosterdgeel, droeg ze een

dunne trui waarin haar kleine borsten te zien waren en die een klein stukje huid boven haar broekband bloot liet. Ze had een kinderlijk gezicht met bolle wangen, een gladde huid en een kleine, volle mond. Ze leek meer op een groot kind dan op een bijna volwassen puber.

Op haar hoofd, dat naar één kant helde, zat een flinke, gapende snee. Haar trui en broek waren op meerdere plaatsen gescheurd en deden vermoeden dat er wonden onder zaten.

De forensisch arts onderzocht haar handen: aan de diepe sneden in haar vingers was te zien dat ze de moordenaar had proberen tegen te houden door het mes – of wat het dan ook geweest was – bij het lemmet vast te pakken.

‘Ze heeft zich verweerd...’ mompelde Conti, die zijn hand op de schouder van de neergeknielde arts legde.

Manzi nam niet de moeite op te kijken om hem te begroeten. ‘Ze heeft gevochten, ja. Maar het heeft niet lang geduurd. Ze is waarschijnlijk overleden door de steek in haar dijbeen. Daar heeft ze veel bloed verloren, meer dan uit de andere wonden.’

Conti knielde naast hem neer en veegde zachtjes het haar uit het gezicht van het meisje.

‘En wat zeg je hiervan?’

Het was een regelmatige, precieze incisie over de hele lengte van het voorhoofd, van de ene slaap naar de andere.

Manzi wierp hem een ernstige blik toe. ‘Wat valt er te zeggen, volgens jou? Niets meer en niets minder dan wat je ziet. Behalve dan dat het gedaan is toen ze al dood was.’

‘En nog behoorlijk zorgvuldig ook, zie ik.’

‘Ja.’

‘Wat zou kunnen betekenen...’

‘... dat iemand er plezier aan heeft beleefd zijn handtekening achter te laten. Dat kan ik beamen.’ Manzi trok met een beslist gebaar zijn handschoenen uit, pakte zijn tas en stond op.

‘Wanneer is ze overleden?’ vroeg Conti, nog steeds op zijn knieën, terwijl hij naar hem opkeek.

‘Tussen de zes en de acht uur geleden, ongeveer. Op dit moment kan ik er niet meer van zeggen.’

Conti kwam overeind, ging voor hem staan en keek hem recht aan. ‘Deze autopsie moet je meteen voor me uitvoeren, Manzi.’

‘Hoor eens, ik heb nog meer te...’